

K'Λ'K

Kodinsisustustekstiilejä,
Lankoja, Malleja ryijyi-
hin, täkänöihin ym.
kudontatöihin
Kansallispukuja,
Matkamuiستoesineitä

Taidekutomo

Laura Korpikaivo-Tamminen
Lappeenranta

Myymälät Valtakatu 30 ja 41.
Konttori Valtakatu 30
Kutomo Valtakatu 54
Puhelin sarja 11 976

ENSIMMÄINEN APTEEKKI

Lappeenranta

R. Norometsä

Nykyaikaisia
HUONEKALUJA
kilpailukykyisillä hinnoilla

K. SUOMELA

Kouluk. 22 Lappeenranta

UUSI

KIRJAKAUPPA OY

Oksasenkatu 1
Lappeenranta

SUOSITELLAAN!

OSUUSKIRJAKAUPPA

Koulukatu 19
Lappeenranta puh. 11 452

OJASEN SÄHKÖ- JA RADIOLIIKE

LAPPEENRANTA
KAUPPAKATU 33
PUH. VAIHDE 11910

KÄK

Turun Yliopiston Savo-Karjalaisen Osakunnan äänenkannattaja

N:o 2

1960

ENSIMMÄINEN JA AINOA

Savo-Karjalainen Osakunta on ainutlaatuinen! Sehän on tuon tuostakin ensimmäinen ja ainoa. Ensimmäisenä kävi korporaatiomme hallitus ilmoittamassa Turun Yliopiston rehtorille aikomuksestaan julistaa Savo-Karjalainen maakuntakerho osakunnaksi. Ensimmäisenä turkulaisena osakuntana hankimme itsellemme oman tunnuksen. Savon ja Karjalan vaakuna-aiheisen lipun. Olimme myös ainoat, jotka menneenä talvena muistivat sankarihaudoilla käynnillä kunnioittaa talvisodan päättymistä. Ja lopuksi: olemme jälleen ensimmäinen ja toistaiseksi ainoaakin turkulainen osakunta, jolla on oma painettu lehti.

Erittäin hyvin tietoisia olemme mainitusta eriomaisuudestamme. Niin ovat kyllä muutkin, sillä vaatimaton tapammehan on joka käännteessä "nostaa häntämme" taivoja kohden.

Mutta ystäväni, olitpa sitten vaikka tämän maanmainion Savo-Karjalaisen Osakunnan jäsen, otapa maidonvalkeaan käteesi jokin — mikä tahansa — Turun Ylioppilaslehden numero. Mitä näetkään! Muut toimivat — meillä ollaan pelkästään ainoita ja ensimmäisiä. Savo-Karjalaisten ilmoituspalstoilta saattaa löytää (etsien!) parhaassa tapauksessa vain ilmoituksen ohjelmallisesta tee-illasta, jonka "ohjelman" muodostavat haitarimusiikin tahdissa suoritettut, tyypillisesti suomalais-kansalliset härkätäistelukohtaukset.

Niin ainutlaatuisia olemme, vieläpä erittäin omalaatuisiakin. Tuntuu vain joskus siltä kuin muut eivät antaisi meille kipeästi kaipaamaamme tunnustusta. Mitä anteeksiantamatonta sokeutta ja nurjamielistä nurkkapatriotismia!

Ainutlaatuisiahan olemme, vallan vertaansa vailla olevia! Osakuntamme toimintasuunnitelmissa toistuvat vuodesta vuoteen (ja taatusti toistuvat edelleekin, jos yhäti olemme vain ainoita ja ensimmäisiä) samat ikäloput fraasit lupauksineen osakuntaelämän elvyttämistä, sen monipuolistamisesta, suhteiden hoitamisesta muihin osakuntiin jne. Mutta toimintakertomukset osoittavat peittelemättömästi, että sanojen takan ei pystytä seisomaan. Tydydytään vain kerran vuodessa olemaan ainoita ja ensimmäisiä ja paistatellaan kohta esihistoriaan kuuluvien saavutusten hohteessa.

Onneksi emme vielä liene siinä pisteessä kuin muuan pikku-Pekka — alakoululainen joka päivänä muutamana koulusta palatessaan tohkeissaan julisti äidilleen: "Äiti, äiti, minä olin ainoa, joka tänään viit-tasi yhteen kysymykseen!" — "Mitä opettaja kysyi?" — "Kenellä on kakat housuissa?" Sietääpä varoa!

— SK —

Toimitus:

Rehtorinpellont.

4-6. Turku

Päätoimittaja

Seppo Knuutinen

Puh. 26906

Toimitussihteeri

Arja Nerikko

Puh. 17624

Liisa Kokkonen

Marja Korhonen

Matti Muurinen

P-L Summa

Talous:

Tapani Juusti

Puh. 80116

Kuvitus:

Aila Lehtonen

Puh. 26909

KOULU-YLIOPISTO-OSAKUNTA

Oppikoulun ensimmäiseltä luokalta se kaikki alkaa.

Ainakin niiden kohdalla, jotka eivät jo sitä ennen ole sattuneet osallistumaan monein preppauskursseihin. Nimittäin tie kohti akateemisia oppiarvoja.

Tie oli alunperin pitkä ja kapea. Harvat kulkivat sen päästä päähän. Mutta tiedonjano nousevissa polvissa on osoittautunut valtavaksi. Yhä taajenevat joukot aloittavat vuosi vuodelta kuluttaa oppikoulun penkkejä ja yhtä suuri määrä halukkaita saa katsella koulutaloja vain ulkoa päin.

Koululaitos on tehtävänsä ymmärtäen valppaana seurannut aikaansa. Tavoitteena on ennen pitkää ammentaa keskikoulu-kurssi kaikkien kansalaisten aivoihin. On nimittäin havaittu, ettei ehkä sittenkään kaikista saada ylioppilaita. Matematiikka osoittautui jo varhain monille kompastuskiveksi. Siispä se poistettiin pakollisena ylioppilaskirjoituksista. Mutta pelkkä matematiikan lyhyemmän oppimäärän lukemiseen ei kaikista sujunut. Ei siis auttanut muu kuin perustaa sellaisia linjoja, joilla sitä ei opeteta ollenkaan. Ei ainakaan voida enää puhua tien laventamisen halun puutteesta.

Myös opetusmenetelmät on pyritty pitämään ajan tasalla. Viimeiset kasvatusopin ja lapsipsykologian saavutuksen sovelletaan viipymättä opetukseen. Lastosten antamista pyritään kaikin keinoin supistamaan, koska se ei oppilaiden kannalta ole oikein mukavaa. Opetus pyritään järjestämään mahdollisimman mukavaksi. Induktio on iskusana, jota vastaan taistelemine ei käy edes viimeisellä lukioluokallakaan. Opettajat, älkää vahingossakaan sanoko kuudennen luokan oppilaalle höpsis, kun tämä väittää hiilikauden saaneen nimensä siitä, että kivihiihi keksittiin silloin. Ties vaikka rhauma hänen sielussaan näkyisi vielä lastenlapsissakin. Lusikoikaa tiedot oppilaiden päähän valmiiksi pureskeltuina ja kysykää senjalkeen itseltänne, mahtoi-atko ne sittenkään ymmärtää.

Koulu päättyy valkoiseen lakkiin. Edessä häämöttää yliopisto. Monet kokevat pettymyksen. Yliopiston ovet eivät näet ota kaikille auetakseen. Ei, vaikka yliopistoja perustettaisiin pohjoiseen tai itään. Muu-

tamat voivat kuitenkin huota helpotukses-ta ja aloittaa opiskelunsa laitoksessa, jossa kerrotaan joskus vallinneen akateemisen vapauden. Tämä käsite on nimittäin nykyään jo täysin siirtynyt historian tutkijoiden työkenttään. Akateemisen vapauden vallitessa opiskeluaika pyrki näet monien kohdalla venymään kuudesosaksi keskimääräisestä eliniästä, ja koululaitos alkoi hermostua suureen epäpätevään opettajakaartiin. Asian tilaa korjatakseen yliopisto ryhtyi uudistamaan tutkintovaatimuksiaan. Perustettiin uusia tutkintoja, jotka voisi noin vain kolmessa vuodessa suorittaa, ja tällöin saataisiin nopeasti opiskelijoihin ahdettua nuoremman lehtorin pätevyyyteen vaadittava tietomäärä. Samalla täytyi luonnollisesti myös opetusta tehostaa. Siitä tuli koulumaista: kurseja ja harjoituksia jatkuvan valvonnan alaisena. Mutta tiede meneo koko ajan kiihtyvällä nopeudella eteen päin. Kurseja täytyy lisätä, jotta pysyttäisiin ajan tasalla. Opiskelijoiden työmäärä kasvaa vuosi vuodelta.

Mutta mitäs siitä. Tekemällä kaikki mitä käsketään ja lukemalla ahkerasti suuren kasan kirjoja voi saada erinomaisia arvosanoja, vaikkei kaikissa kohdissa olisi edes ymmärtänyt, mistä oikein on kysymys.

Lopputuloks: kandidaatti, johon on kyllä ahdettu suuri joukko tietoja, mutta jonka tieteellisen ajattelutavan kehittämiseen ei ole liikoja uhrattu.

Kehitys ei ole kuitenkaan vielä päättynyt. Viimeisen silauksen antaa koululaitos. Kandidaatti menee auskultoimaan ja kouluviranomaiset toteavat: eihän tuo osaa edes koulukurssia, yliopiston on ehdottomasti tultava lähemmäs oppikoulua.

Rengas on nyt sulkeutunut.

Mikä on sitten osakunnan asema kaiken tämän kiireisen hyörrinnän keskellä? Joku sanoo: fakki-idiotismin poistaminen, yleinen kansalaisyksikasvatus, harrastusten kehittäminen, ajanviettoiminta jne. Suuria ja vaativia tehtäviä, joita toteuttamaan ei ehdi koulu, ei ehdi yliopisto.

Koska osakunnalla ei ole mahdollisuutta tarjota valmista ruokapöytää, mistä otetaan aika ja henkilöt sen kattamiseksi, kysyy kuraattori.

Uusi Inspehtorimme

Osakuntamme uudeksi inspehtoriksi valittiin 27. 4. 1960 pidetyssä kokouksessa professori Paavo Voipio.

Professori Voipio on syntynyt Viipurissa 19. 6. 1913. Ylioppilaaksi hän tuli Viipurin klassillisesta lyseosta 31. 5. 1933. Filosofian kandidaatti Helsingin yliopistosta 13. 9. 1945. Fil.lisensiaatti Helsingin yliopistosta 31. 5. 1951. Saanut filosofian tohtorin arvon ilman juhlallista vihkimistä 15. 4. 1952.

Helsingin yliopiston Eläinmuseon yleisen osaston ylim. virastopulainen, amanuenssin vs. ja vt. 1945—1947. Saman museonosaston amanuenssi 1948—1953 ja museonhoitaja 1954—1958. Lääketieteen ylioppilaiden selkärankaiskursien assistentti Helsingin yliopistossa 1950. Nimitetty Helsingin yliopiston eläintieteen dosentiksi 5. 12. 1951. Julistettu päteväksi eläintieteen varsinaisen professorin virkaan Helsingin yliopiston matemaattis-luonnontieteellisen osaston yksimielisellä päätöksellä 31. 3. 1955. Turun yliopiston eläintieteen professori 22. 5. 1958.

Professori Voipio on jäsenenä seuraavissa tieteellisissä yhdistyksissä: Suomalainen eläin- ja kasvitieteellinen seura Vanamo, Suomen lintutieteellinen yhdistys (johtokunnan jäsen 1946—1956, sihteeri ja Ornis Fennica-aikakauslehden päätoimittaja 1948—1956, toimituskunnan jäsen v:sta 1956), Suomen hyönteistieteellinen seura, Societas pro Fauna et Flora Fennica, Societas Genetica Fennica. Vanamo-seuran 1949 asettaman selkärankaisten nimistökomitean sihteeri.

Puoliso v:sta 1938 Meri Elisabeth Toivonen.

* * *

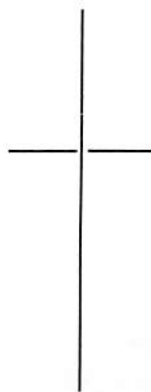
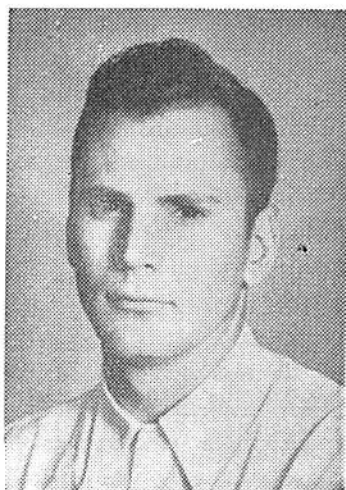
Käk-lehti pyytää osakuntalaisten puolesta lausua uuden inspehtorin tervetulleeksi savokarjalaisten pariin. Tervetuloa!

Stipendejä

Savo-Karjalaisen Osakunnan osalle on kuluneen kevään aikana langennut ihailtava ja ihmeteltävä määrä ulkomaanstipendejä. Braunschweigiin matkusti 19. 4.

osakunnan emäntä, civis Liisa Väkiparta, isäntä, civis Hannu Kojo taas suunnistaa Göttingeniin. Puolalaiseen ympäristöön aikovat tutustua cives Anneli Etholén ja Yrjö Waltari. Onnistunutta matkaa.

MAUNU TERÄSVUORI

21. 3. -60 saapui osakuntaan järkyttävä suruviesti. LK Manu Teräsvuori oli saanut surmansa-auto-onnettomuudessa. Hänet tunnettiin keskuudessamme kyvykkäänä ja esimerkillisenä urheilijana sekä rehtinä ja ymmärtäväisenä toverina. Kauan säilyy mielessämme muisto hänen rauhallisesta olemuksestaan ja valoisasta hymystään.

Maaliskuun 13.

Tätä päivämäärää vuonna 1940 edelsi 105:n päivän ankara ja epätoivoinen kamppailu. Rauhaa rakastavat ja hiljaiset suomalaiset, jotka eivät sotaa tahtoneet, olivat tällöin saaneet ponnistaa ruumiilliset ja henkiset voimansa lähes loputtomiin asti vastaanottaessaan aina vain uusien vihollismuodostelmien hyökkäykset. Mistä sitten oli kysymys?

Sota on aina täysin järjetöntä. Miksi siis pienen maan heikosti varustettu sotajoukko ryhtyy taistelemaan massiivista vihollisarmeijaa vastaan? Olisihan voitu koettaa tehdä myönnytyksiä ja täten välttää verenvuodatus. On kuitenkin asioita, joiden suhteen ei sovitteluhin voida ryhtyä. Myönnytystähän seuraa usein toinen myönnytys, ja kuten J. K. Paasikivi muistelmissaan toteaa, perättäiset suostumukset murtavat nopeasti kansan selkärangan. Nimellisesti talvisodan aiheutti se, että venäläiset halusivat Leningradin ympärille laajemman turvavyöhykkeen. Todellisuudessa kysymyksessä oli Suomen valloitus ja kommunistisen järjestelmän aikaansaaminen maahamme. Maa, jota vuosisatoja oli hiellä ja tuskalla raivattu ja viljelty, olisi tällöin joutunut vieraan maailmankatsomuksen omaavan rodun hallintaan ja ilmeisestikin kadonnut maailmankartalta. Tällöin ei epäilty käydä puolustustaisteluun kuinka mahtavaa vihollista vastaan hyvänsä. Kansasta tuli yhtenäinen ja poliittisista tai yhteiskunnallisista raja-aidoista välittämättä ponnisteltiin sitkeästi lumisissa erämaissa. Yhtä loistavasti taistelivat Pohjolan tuntureiden tai Karjalan metsien miehet kuin Hämeen ja Varsinais-Suomen viljavainioiden kasvatit olemassalonsa puolesta.

Allekirjoitettu rauhansopimus oli murskaavan raskas. Sadat tuhannet evakot joutuivat ankarassa talvipakkasessa ja kovassa kiireessä jättämään rakkaat kotiseutunsa ja aloittamaan uuden elämän jossakin määritellyn rajan toisella puolella. Mutta Moskovan rauhansopimuksessakaan ei suomalaista sisua ja suomalaisia elintapoja voitu säätää lakkautettavaksi. Kovia kokenut kansa ei vaipunut toivottomuuteen, vaan aloitti uurastuksensa alusta.

Kohtalo ja historiallinen kutsumus on asettanut meidät erikoisasemaan kahden toisistaan jyrkästi poikkeavan sivistyspiirin, itäisen ja länsimaisen väliin. Tämä asettaa omat vaatimuksensa kansalle. Inhimillisen kestokyvyn rajamaille kohonnut talvisota on Suomen historian kunniakkainta aikaa. Se opetti meidät tajuamaan, että suuressa hädässä apua ei tule muilta, vaan jokaisen on luotettava vain Jumalaan ja itseensä.

Nykypäivän kiireessä monikaan ei enää muista, mitä tapahtui maaliskuun kolmantenatoista päivänä 20 vuotta sitten. Vain kourallinen ihmisiä oli kerääntynyt sankarihaudoille tänä päivänä, missä vietettiin yksinkertainen muistotilaisuus. Läsä olivat:

Sotarovasti Hilke

Turun Seudun Karjalaiset

Pansion Karjalaiset

Joukko omaisia

Savo-Karjalainen Osakunta:

Kuraattori Mielonen

cives: Ritva Auvinen

Kirsti Kaltiainen

Seppo Penttinen

Pekka Gynther

Hannu Kojo

Ilkka Piironen

valokuvaaja Hietanen.

Jatk. seur. sivulla

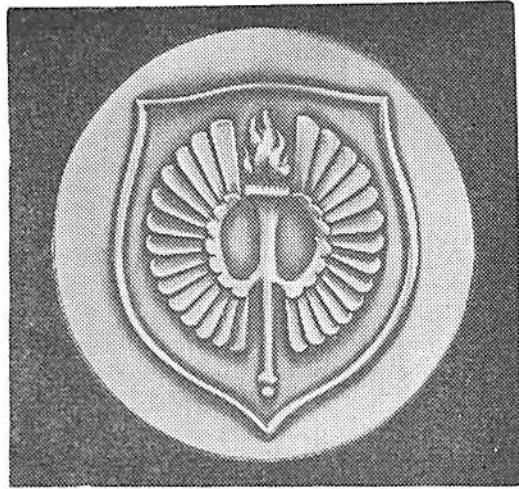
Tilaisuudessa Turun Seudun Karjalaisen sekakuoro esitti kolme laulua. Suomen lipun ja Osakuntalipun tehdessä kunniaa laskivat Turun Seudun Karjalaiset seppeleen Karjalaan jääneiden muistomer-

kille, Pansion Karjalaiset seppeleen Karjalaan jääneiden muistomerkillle sekä Sankarivainajien muistomerkillle sekä Osakunta seppeleen Sankarivainajien muistomerkillle.

KERÄYKSIÄ

"Elei raha tule luoksesi, niin mene sinä rahan luokse."

Kuten monet osakuntalaiset ovat joskus huomanneetkin, ei raha mielellään tahdo tulla itsestään taskuihin. Kevättalvella selvisi tämä totuus lopullisesti myös ylioppilaskunnan herroille, jotka olivat aikaisemmin sanoneet vain: "Olisihan tässä noita menoja, mutta onpa saataviakin. Uusi asuntola pitäisi saada." Juuri äskettäin vesikattoon nousseen IV rakennusvaiheen rahoittamiseen lainojen lisäksi tarvittavat n. 20 milj. markkaa saattoivat ylioppilaskunnan ryhtymään yhdessä taloudellisista vaikeuksista kärsivän yliopistomme kanssa Siipisoihutu-keräykseen. Tätä varten lyötettiin Turun Yliopiston 40-vuotismitali, jota on pyritty tarjoamaan kaikille Turun Yliopiston kannattajille. Osakunnat ovat myös halunneet varmistaa uusien osakuntahuoneustojen saannin ja käynnistivät samanaikaisesti oman, niiden kotimaakuntiin kirjeitse kohdistuvan keräyksen.

Vaikka Siipisoihutu-keräys jouduttiinkin suurella kiireellä organisoimaan, ovat tulokset melkein pälyttäneet odotukset. Varsinaisen tempauksen aikana 12.—14. maaliskuuta keräystulos nousi lähes neljään

miljoonaan markkaan — ja keräys jatkuu yhä. Niinpä ei ole ihme, että 5 miljoonan raja on jo tällä hetkellä saavutettu. Ja mikä ilahduttavinta, savo-karjalaiset ovat ottaneet keräyksen todella omaksi asiakseen, sillä keräykseen on osallistunut n. 170 civistä ja beania osakunnastamme eli suhteellisesti enemmän kuin mistään muusta osakunnasta. Kerääjijemme tulos ylittää reippaasti miljoona markkaa ja järjestetyissä mitalien levittämiskilpailuissa saavuttivat savo-karjalaiset kotiseutumyyjien sarjassa voiton lisäksi myös kolmannen ja neljännen tilan. Tämän sarjan voittaja civis Martti Kokkola oli myös paras kaikista tempaukseen osaa ottaneista.

Kirjekeräyksen merkeissä lähetimme n. 1100 avustusanomusta Savon, Karjalan ja Kymenlaakson kunnille ja liikelaitoksille. Tästäkin keräyksestä on jo nähtävissä varsin huomattavia tuloksia. Niinpä Kuopion kaupunki on lahjoittanut meille 400.000 markkaa ja lukuisat kunnat ja liikelaitokset ovat myös lahjoituksillaan osoittaneet, ettei meitä kotimaakunnissamme ole suinkaan unohdettu. Tuntemme suurta kiitollisuutta kaikkia lahjoittajia kohtaan.

remi aura:

veljeys

(Kaksi kuvaa tästä päivästä).

I

Keväthohtaisen kadun aurinkojuovan kohdalla istui nuorukainen, jalaton poika — lihaa ja verta, ja aivokudoksia. Tyyneästi ja puhumattomin kasvoin hän katseli ohitsevirtaavaa massaa, ihmisiä. Eikä nähnyt heistä ainoatakaan. Näki vain arkinaamiot ja sen takaa — tyhjyyden. Rullatuoli ulvahti ilkeästi, kun hän kohotti itseään parempaan asentoon. Silloin kääntyivät kulkijat katsomaan häntä. Kuitenkin he siirsivät nopeasti silmänsä seiniin ja kadun kiviin huomattaessaan pojan hämmennyksen. Miksi tuokin rampa on tuossa silmätikkuna ja rumentamassa katukuvaa? Joidenkin kasvoilla häivähti hiven sääliä ja pelkoa. "Entäpä jos minä, minun lapseni? Täytyy varoa jäämästä auton alle..." Ja samassa ajatus jo hukkuu kiireeseen. — Vain rullatuolilla ei ollut kiirettä. Se pysyi paikallaan silloinkin, kun kainen nainen, jolla oli värjätty tukka ja veripunaiset huulet, kulki ohitse. Tutkimattomin kasvoin nuorukainen istui tuolissaan ja katseli kiireisiä ihmisiä ja kiireisiä koneita. Ja hän hymyili hiukan...

Joustavin askelin lähestyi paikkaa tummatukkainen nuori mies. Jo kaukaa erotti hänessä kaiken sen, mistä nykyään niin paljon kirjoitetaan lehdissä, ja mistä tehdään elokuvia: Kauhean pukeutumisen ja villin nuoruuden rytmin, piittaamattomuuden. Paheksuen katselivat arvokkaat tädit hänen nahkapuseroan ja reidenmyötäisiä farmareitaan. Ja huokasivat syvään... "Voi voi, mikähän remukekka tuokin lienee?" Ja he kerääntyivät kahvikuppien ja leivosten ääreen pohtimaan, mikä ihme nuorison oikein on villinnyt...

Mutta tummatukkainen meni ramman pojan luo, tarttui rullatuoliin ja lähti voimakkaan käsivarsin kuljettamaan sitä katua pitkin... Ja molemmat kulkijoista olivat iloisia. He pilailivat keskenään, eivätkä ollenkaan muistaneet, että on sopimatonta hymyillä kadulla nykyään. Aurinko lämmitti vanhoja ja nuoria niissä kohdissa, joissa se ei jäänyt kivimuurin taakse...

II

Maanantaiaamuna katsoin ikkunasta ulos. Valo koski silmiini ja kipu jyskytti ohimoissani. Alhaalla takapihalla kaksi puliukkoa sukelsi juuri roskapönttöön. Kannen avautuessa miehet levittivät hämmästyneinä ja ilmeisen tyytyväisinä känsä. Pitkästä aikaa näytti aamiaisesta muodostuvan herkullinen ja runsas.

— Ka ka ka ka. Onpas onpas... Jo on pojilla ollut kemut. Hihihii. Katto ny, Kalle mikä serviisi. Olkka hyvää, herra Konsuli.

— Ki — hiitosta vaa. Mutt' en mä noista oikee... Mutt kattos ny noita putelia, on siinä ollut jalaa viinaa. Ai ai jai... Molemmat keskittyvät tonkimaan syvemmälle.

Kaksi likaista kättä ojentuu samanaikaisesti kohti makkaranpätäkää, joka houkuttelevana kellottaa likaisen paperin päällä. Toinen käsi koettaa saada etumatkaa ja työntää syrjään toista. Kädet pysähtyvät. Päät kohoavat roskapöntöstä, katseet yhtyvät...

— Son mun. Mä näin sen ensiksi.
— Mun se on. Mä ojensin kättäni ensiksi.
— Oo työkkimättä siinä...
— Kuule ny, Kalle. Samassa liemessä ollaan. Älä sä yhtään...
— Niinhän se on. — Kattos nyt ota. Mutt ota sä tuo makkara...
— Äkkiä kummankin katseet kiinnittyvät rikonaiseen kankaaseen, joka värikkäänä täplänä erottuu muun töryn keskeltä. Kangas on joskus ollut kehkyissä ja sitä on sanottu taidemaalaukseksi...
— Oonks mä kertonu sulle, että musta piti tulla taiteilija. Kun mä olin nuori, mä ajat-

telin kaikenlaista kaunista. Ja mä uskoin kans niihin suunnitelmiin... — Tässä mä nyt sitt oon.

— Älä ny taas ala ruikuttaa, Kalle. Sä oot aina samanlainen. Kirjota muistelmias, niinku muutkin. — Mutt maistoppas tuosta makkaranpästä. Kyllä tää tästä selviää...
Roskopöntön kansi kolahtaa kiinni ja miehet lähtevät kävelemään kohti porttia, joka vie kadulle. Kaveri nostaa kätensä Kallen harteille kuin lohduttaakseen...
Käännyin ikkunasta, katsoin peiliin ja näin itseni. Tahdottomina liikkuvat huuleni ja muodostivat turhan, mielettömän sanan: FRA-TERNITÉ.

YTV

Kuullessaan YTV:stä ryhtyvät useimmat aprikoimaan, mikä mahtaa olla tuo lyhennys. Kenties konkreettisimpana tuli YTV tietouteemme viime syksynä "markka mieheen" keräyskampanjassaan, ja suurin piirtein siihen ovatkin turkulaisten käsitykset YTV:stä jääneet.

Ei YTV välttämättä ole lyhennys mistään, mutta kirjaimille voidaan silti antaa useitakin merkityksiä, esimerkiksi: ylioppilaiden taloudellinen valistus. Siellä se juuri on pyrkimys, selvitellä ylioppilasnuorisolle maamme keskeisimpiä taloudelliseen ja yhteiskunnalliseen kehitykseen liittyviä kysymyksiä. Kuinka moni meistä on selvillä sanokaamme elinkeinoelämässämme tapahtuneesta ratkaisevasta kehityksestä sodan jälkeen, kuinka teollisuus on tavattomasti kehittynyt maatalouden osuuden suhteellisesti pienentyessä, tai mistä johtuu tuotannon lisäyksen suhteellinen pienuus huomattavista, ennen kaikkea valtion viime aikoina suorittamista suurista investoinneista huolimatta? Eihän tällaisia tietoja Yliopistossa tarvita. Ei kylläkään, eikä niitä monikaan opiskelija vapaaehtoisesti tutki, koska yhä kiihtyvä ja kursseja lisäävä opiskelun tahti vie siihen, että tiedämme omankin alamme asioita yhä kapeenvalta kaistalta. Ja kuitenkin erikoisesti akateemisen kansalaisen tulisi olla selvillä myös omaa maataan koskevista tärkeim-

mistä taloudellisista ja poliittisista kysymyksistä. Tämän tietoisuuden levittäminen on YTV:n päämäärä.

Keinona, paitsi edellä kerrotunlaisia kampanjoita, on myös ns. relemiesten koulutus, miesten, jotka saatuaan valistusta relemieskursseilla, suorittavat edelleen informointia omassa ympäristössään. He ovat siis sananmukaisesti yhteysmiehiä YTV:n "valkoisten päälliköiden" ja opiskelijapiirin välillä. Esimerkiksi viimeisin relemieskurssi pidettiin Kallvikissa, Osuuskassaliiton kurssikeskuksessa, miellyttävässä, modernissa internaattityyppisessä opistossa, jossa asiantuntijat toivat esille omien alojensa keskeisimpiä kysymyksiä. Mainittakoon otsakkeina, joitten sisään voi sulkea tavattomasti asiaa, markkinatalouden organisaatio, tulon kiertoluku, Suomen taloudellinen tulevaisuus jne. Mutta nuohan eivät kuulu kuin sen alan ihmisille, voidaan sanoa. Tietysti, tulehan jokainen asia siten parhaiten hoidetuksi, että se on asiantuntijan käsissä, mutta demokratiamehan ei salli, että maamme asioita hoitaisivat vain asiantuntijat, vaan se on meidän jokaisen tehtävä. Ja jotta siihen pystyisimme, tarvitsemme myös asiaankuuluvaa tietoutta, ja sen levittämiseen tähtää YTV:n toiminta.

Relemies

KUKKOILUA

Itä-Suomen leipomataidon erikoisuuksiin kuuluvat monenlaiset kukot ja piirakat, joihin käytetään täytteenä mitä erilaisimpia aineita. Savossa tehdään liha-, kala- ja juurikaskukkoja ja Karjalassa tunnetaan lisäksi vielä ns. kurniekat, jotka ovat muodoltaan lähellä piirakkaa. Kukkoja tunnetaan laajalti Venäjällä saakka, myös itse venäläisten keskuudessa eikä ainoastaan sukukansojemme parissa.

Kuuluisin kukoista on kuitenkin savolainen kalakukko, jonka leipomisessa savolaisemännät ovat kehittyneet mestareiksi. Sitä on valmistettu eri puolilla Savoia erityisesti evääksi nuotta-, kirkko- ja markkinamatkoille ja joissakin pitäjissä se on kuulunut juhlaruokien joukkoon.

Leppävirtalaiset emännät valmistavat nykyään kukkonsa siihen vuodenaikaan, jolloin sattuu olemaan runsaasti kalaa ja täytteeksi otetaan mieluiten pieniä ahvenia, mutta mikään ei estä pistämästä kukon sydämyksiin sekaisin pieniä haukia, särkiä, ahventa ja jopa lahnakin voi päästä mukaan. Maku ei kylläkään ratkaisevasti riipu mitä kukon sisään pannaan, vaan siitä miten se valmistetaan.

Kunhan isännät on saatu hankkimaan järvestä kalaa, ottavat emännät huolekseen perkaamisen, jolloin mukaan kelpuutetaan vain ”pääoma”, roska-aines heitetään pois. Tärkeä momentti on että liika vesi valutetaan kaloista pois. Seuraavaksi

valmistetaan kukon ”puku”, kuori, jonka kunnan leppävirtalaiset alustavat tiiviiksi ja sitkeäksi, jottei kukko uunissa pääse ”laulamaan”, ts. vuoda mehujaan kesken paiston. Kypsyminen vie aikaa n. 5—7 tuntia.

Törkeimpiä väärinkäytöksiä, mitä voidaan kukkoa nauttiessa tehdä, tehdään useimmiten syöntivaiheessa. Kukko avataan selästä niin, että sen selkään tulee pyöreä aukko, josta herkullinen sisus saadaan lusikan avulla nostaa lautaselle. Kuoresta leikataan palasia voileivän tapaan ja päälle levitetäänkin voita. Mutta kuorta leikattaessa on tukevasti ”vastattava” kädellään kukon kuoresta. Ei se siitä loukkaannu, eikä kukaan katso sitä suureksi epähygieenisyydeksi. Sisuskala syödään haarukalla ja kuori syödään voileipänä. Siis ei mitään veitsi-haarukka-hienosteluja! Sietäpä muistaa ensi syksyn Seniorijuhlissa.

Myös karjalaiset tuntevat kukontekotaidon, mutta heidän kuuluisimmiksi herkuikseen ovat kuitenkin muodostuneet erilaiset piiraat.

Kukkojen alkukoti lienee jossain Venäjällä, arvellaan. Mutta kuten sanottua oikean kodin se on löytänyt vasta savolaisten varsinkin Pohjois-Savolaisten hoivista. Tästä ovat jo todistuksena Hanna Partasen ja Kyllikki Heikkisen ”hautomot”, joiden tuotteita lähetetään isoisten maiden edustajien vierasherkuiksi, kun nämä pistäytyvät pääkaupunkiin. Ja mikäs sen somempaa näin opiskelijankaan kannalta kuin raahata postista kotoista kalakukkopakettia. Se se vasta poikaa!

HUOMIOITA!

Kuulemamme mukaan on asetettu komitea tutkimaan Ylioppilaskuntamme asukkaiden-ottolautakunnan toimintaa ja siinä mahdollisesti esiintyviä epäjohtonmukaisuuksia. Mainitusta toiminnasta lienee kullakin Kuntaan pyrkijällä oma henkilökohtainen käsityksensä, jota ei suinkaan korjaa se, että muuankin — nykyään "kaupungilla" asuva — neitokainen on selväsanaisesti ilmoittanut pääsevänsä ensi syksystä asumaan suoraan yksityisboksiin.

Ylioppilaskunnan sosiaalisen toiminnan tätä kaistaa, asuntotilanteen parantamista, on käsittääksemme hoidettu kiitettävällä tavalla. Kuitenkin olisi mielestämme kunkin Kunnan asukkaaksi valitun — olipa hän hän sitten kuinka ansioitunut tahansa — ensin kestettävä tietyn pituinen "koeaika" kahden hengen huoneessa, minkä jälkeen hänet kyllä ilomielin voitaisiin siirtää omaan koppiinsa.

*

*

*

Käsittämättömän rakkaaksi kuntalaisille on tullut tapa tehdä lisäyksiä, vähennyksiä ja muita muutoksia kaikkiin mahdollisiin ilmoituksiin ja tiedonantoihin, joita kiinnitetään ilmoitustauluille, hisseihin, kerrosten oviin yms. paikkoihin. Tällaisen tuiki oudon manian häviäminen olisi varsin suotavaa.

*

*

*

Lähes yhtä käsittämätöntä on opiskelijoiden tapa esiintyä kirjaston lukusalissa. Kuljetaan pöydän luota toisen luo vaihtamassa ajatuksia tuttujen kanssa ja täten järjestetään melkoinen lukurauhattomuus.

Välttäkäämme siis tarpeetonta liikkuskelua ja keskustelua paikassa, joka on pyhitetty totiselle opiskelulle. Yksin tein olisi syytä lopettaa eväiden syönti lukusalissa.

*

*

*

VAALEISTA

Ylioppilaskunnan edustajiston vaaleissa äänestysprosentti kohosi 58,9:ään. Savo-karjalaisten kohdalla se ei noussut siihenkään, koska meiltä pääsi edustajistoon vain neljä (4) henkilöä. Muiden osakuntien kohdalla olivat luvut: S-HO 9, V-SO 9 ja T-PO 6. —
Olipa Hevoisenpotku!

"Nuori mies vihoittelee"...

Oikeastaan ei yllekirjoitettu pidä lainkaan paikkaansa, sillä kuten moni tietää, olen minä kovasti hyvänahkainen mies. Siis, hyvänahkainen nuorimies. Mutta koska ajan henki vaatii kaikkia oppositiossa olevia nuoria miehiä verhoamaan itsensä vihan tiukalla pakkopaidalla, niin teen minäkin sen ainakin näin otsikossa. Onhan näet niin, että minut kuitenkin ennen pitkää puettaisiin siihen.

Niin, minunhan piti sitten vihoitella. — Hyvän osakuntamme, sanoisinko parhaan täällä päin Suomea, ikioma KÄK on alkanut kukahdella uusissa höyhenissä. Mutta onko ääni kuitenkin muuttunut? — Sanoihan näet vanha, kunnioitettu esi-isämme muinoin: "Moni kakku päältä kaunis, vaan on..." — no jääköön sanomatta. Alkakaamme ruotia asiaa, eli tehdä jotain sellaista korkeamman asteen analyysia vaikkapa lehden ulkoasusta. Ensinnäkin julkaisun väri. Saattaa "hyvinnii olla", että keltainen kuorrutus ajaa nykyajalle ominaisen syvän symboliikan asiaa. Jos minä nyt oikein tämän symboliikan osaan tulkita, niin tarkoitanee se, että lehti astelee vielä lapsenkengissä. Siis varsin oikeaan osunut symboli. Mutta mitähän sanoisi yhteinen ystävämmme käkivaari — vaikka eihän vaari sano mitään — jos se siellä Karjalamme kunnailta tai Sydän-Savon vaaroilla puettaisiin kukonpojan lapsekkaisiin untuviin. — EI, KÄELLÄMME on perinteitä! — Sillä on puna-musta-keltainen juhlapukunsa. Pyyhkiäkäämme sitä pölyt ja saattakaamme KÄKEMME taas juhlakuntoon. Ehkä silloin vanha vaarikin jossain naavaisen kuusen latvanipukassa innostuu ilosta rikkomaan luonnonlait.

Mutta ei kasvojen pesu miestä kaunista. Ei, se on vain tapa sivistyneessä maailmassa. Tärkeintähän on kuoren alla. — Tahdon tässä yhteydessä huomauttaa, että olen tarkalleen samaa mieltä kaikesta siitä, mitä arvoisa inspektorimme kirjoitti ensimmäisen painetun KÄEN pääkirjoituksessa. — Suunta on oikea Painatus on parempi kuin monistus. Annan myös arvon vapaaehtoiselle työlle. Kuitenkaan en voi sille mitään, että katsellessani uutta KÄKEÄ mieleeni pujahtaa heti kuva Turun

museoita esittävistä ohjelmalehtisistä tai yliopistomme tutkintovaatimuksista.

Kyllä KÄK kukkuu vielä aivan entisessä oksanhaarukassa, vaikka painomuste ja vilpittön, uhrautuva yrittäjämieli tietenkin ovat paikallaan. Eikö pitäisi ponnahtaa kuitenkin jo seuraavalle oksalle? Vaatiihan sitä jo pelkkä akateeminen henki. Muuten käy niin, että viireitten teinikuntien sanansaattajat ajavat pahan kerran edelle. Ovat ne sen jo tehneetkin. EIKÄ SKO ole myöskään ainoa osakunta täällä päin Suomea! — Massariennoissa ei osakuntamme voi potkia tutkainta vastaan. Ei meidän huolikaan! Henkisellä sektorilla kykenemme kuitenkin jalosti kilvoittelemaan, jos kannamme kortemme kekoon ja mukiloimme päitämme yhteen. Mutta jos peitsentaiton foorumimme KÄK kärsii jatkuvasti sulkasadosta sekä verenvähyydestä, niin ei se raukka kohta pääse lentoon lainkaan. Sitten meillä ei ole enää kuin yksi, jossa meitä ei onneksi koskaan lyöä: kulinaariset taipumuksemme. Mutta eikä tämä kaikki enteilyt jo muinaisen Rooman häviötä. Ensin rappeutuivat sotajoukot (vrt. urheilu), sitten tylsyi hengen miekka (vrt. KÄK).

Joku jo tässä vaiheessa sanoisi, mitä sinä äijä oikein poriset! — Oikeassa olisi hänkin. (On hyvänahkainen mies, lat. huom.) Saanen esittää oman utopiani, vaikka se onkin uskallettua, sillä onhan tunnettua jo historiasta, että sekä pianistit että utopistit ovat mitä suurimmalla tilastollisella todennäköisyydellä kuolleet väkivaltaisen kuoleman. Heidän hautansa on myös yhdeksässä tapauksessa kymmenestä tuntematon ja sillä kasvaa tiettävästi pohjoisella pallonpuoliskolla nokkosia ja eteläisellä kaktuksia.

Minä kuitenkin herjaan kohtaloo ja isken tylsän kirveeni kiveen taikka vieläkin tylsemän pääni Karjalan mäntyyn. (lainattu ilmaus:) Mieleni tekisi suosia Helsingin Viipurilaisen Osakunnan lehden painoasua. Mutta kyllä tämä uusikin välttää, kunhan vain joku tappaa sen keskosena syntyneen "kukonpojan" ja sommittelee KÄELLEMME edellä mainitun juhla-asun. Edelleen suosittelisin sanomalehdistä tuttua toimitusjakoa, niin etteivät vitsit, sutkaukset, emännän äänet, urheiluoijaajan kuisuttelut ja muut tuttavamme ilmestyisi taitta-

mattomina ja jatkokertomusmaisina lehtemme sivuille. Tietämäni mukaan KÄK painetaan Kuopiossa (ymmärrettävästi taloudellisista syistä), mutta kuka sen sitten taittaa eli ei taita ollenkaan, on eri juttu kuten eräs on jo ennen minua sanonut.

Lainaan suoraan lauseen inspektorimme rakentavista sanoista: . . . "Ennenkaikkea se (KÄK) pääsee lähestymään kotiseutua ja" . . . Siihen juuri meidän olisi pyrittävä. Juuri KÄEL-LÄ olisi ainutlaatuinen mahdollisuus saada palstoillaan esiintymään kotimaakuntiansa merkkihenkilöitä: kirjailijoita, tiedemiehiä, urheilijoita jne . . . Me puolestamme voimme kertoa toiminnastamme samalla foorumilla. Muodostakoon tämä "suhdetoiminta" lehtemme "ulkomaanosaston". Etusivulle tai nykyisessä asussa kolmannelle sivulle sijoittaisimme pääkirjoituksen. Siis Inspektorin sana. Jos hän ei kerkeä aivan joka numeroon kirjoittamaan, niin se jää automaattisesti päätoimittajan huoleksi. Kaiken kevyen pilailun sijoittaisimme omaan karsinaansa. Ehkä olisi sieltä syytä va-

rata sekä naisille, että miehille oma ikioma soppikin. Osakuntamme sisäisille uutisille oma osastonsa, urheilu siitä kuitenkin mieluummin erilleen. Pakinanikkarikin olisi löydettävä. Yleisölle varaisimme tietenkin mahdollisuuden saada äänensä kuuluviin, koska elämme vielä demokration ja sananvapauden onnellisissa puitteissa. Kun vielä taidetta arvostelimme tarpeittemme, kykyjemme, ja aikamme mukaan, niin jo on soppa pippureineen ja suoloineen koossa odottaen vain painokoneen louskutusta. — Sarjakuvat tosin jäivät, mutta kuka niitä kaipaa, tilatkoon Aku Ankan. (maks. ilm.) Kuvista tuli tietenkin mieleeni, että ne muodostavat vaikean pulman, mutta voimme lohduttautua sillä, että kuvista on joskus pula isoissakin lehtykäisissä.

Lopuksi sanoisin pienenä P.S:nä, että hartain toivoni on eheän savo-karjalaisen huumorintajun säilyminen noiden henkilöiden mielialoissa, jotka ovat kahlanneet tämän kaiken läpi. En pyri syyttämään ketään, sillä eihän syyllisiä olekaan. Asia on meille yhteinen!

— SAMI.

Osa Käk-lehden toimituskunnasta kävi luovuttamassa ensimmäisen painetun kappaleen osakuntalehteamme osakunnan inspektorille, professori Hartialalle. Kuvassa vasemmalta: c. Arja Nerikko, prof. Hartiala, c. Marja Korhonen ja c. Seppo Knuutinen.

Toivotuksia

Käen eroava toimituskunta pyytää kiittää kaikkia lehden lukijoita ja ystäviä kuluneesta lukuvuodesta. Erikoisesti kohdistuu kiitoksemme osakuntamme inspektorille, professori Hartialalle, joka ymmärtäväisesti on suhtautunut Käkemme vaikeuksiin ja auttanut sen "vaikeitten aikojen" yli — Avustajiamme meidän ei liene myöskään syytä unohtaa. Heillekin siis kiitos.

Erälle viiden tonnin toivossa kirjoittaneille toimituskunnan on kuitenkin esitettävä valituksensa siitä, etteivät heidän kirjoituksensa ole päässeet julkisuuteen. Lehtemme parasta ajatellen olemme näet jättäneet sekaiseen pöytälaatikkoomme joidakin juttuja. Näiden juttujen kirjoittajat: Kun seuraavan kerran tarvaudutte kynääne, teroittakaa se ensin "teräväksi"

ja saakaa sitten aikaan juonekas, jotakin uutta ja mielekästä esille tuova tarina. Ja vielä: Älkää tehkö jutustanne pitköä! Kaksi konekirjoitusliuskaa on vallan mainio mitta.

Hyvää kesää kaikille lukijoilleen toivoo

KÄK

P. S. Lupaamamme viisitonnisen tämän numeron parhaasta kirjoituksesta voimamme valitettavasti, lehtemme myöhästymisen takia, jakaa vasta ensi syksynä. Osakuntalaiset: jättäkää arvostelunne Käen postilaatikkoon. Lipulle on merkittävä parhaan kirjoituksen nimi ja tekijän nimimerkki. Runsasta arvostelua

toivoo KÄK

Päivän kuva: (VAPPU 1960)

UUSIA VIRKAILIJOITA

Osakunnan kevätkokouksessa 27. 4. 1960 valittiin osakunnalle ensi lukuvuoden toimihenkilöitä. Valituiksi tulivat seuraavat:

Inspehtori prof. Paavo Voipio
Kuraattori FK Mauno Mielonen
Sihteeri Anneli Etholén
Emäntä Aila Lehtonen
Apuemäntä Irja Huhta
Isäntä Pertti Puhakka
Apuisäntä Kari Lampikoski
Taloudenhoitaja Pekka Günther
Hallitukseen valittiin itseoikeutettujen

lisäksi

Pirkko-Liisa Helle
Veikko Kuokkanen
Kyösti Kaasinen
Ilmo Ahola

sekä varalle

Beaanienohjaajat Martti Kokkola
Ossi Lindqvist
Seppo Okko

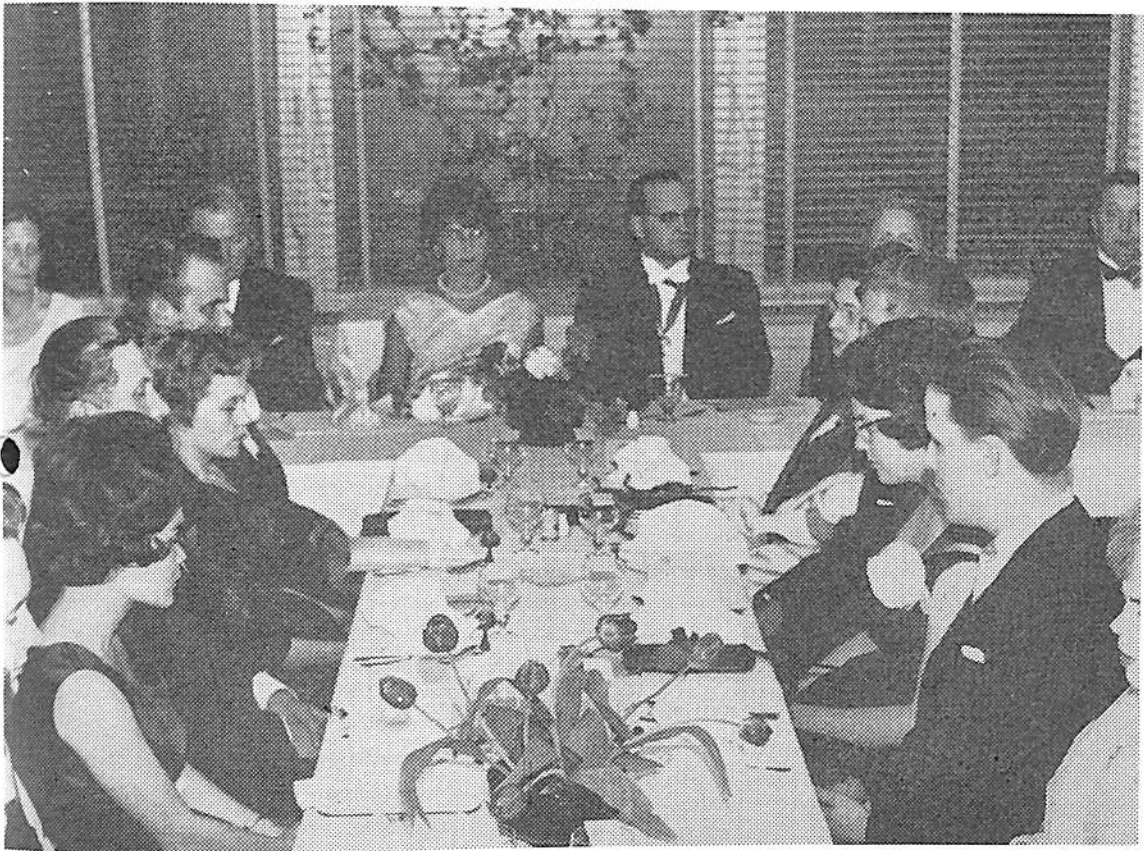
Urheiluohjaajien lopullinen valinta jäi toimitettavaksi syksyllä. Lehdistösihteerin saa Käen toimituskunta valita keskuudesta.

Käk-lehden toimitusneuvosto

Arja Nerikko
Marja Korhonen
Seppo Knuutinen

Käk-lehden toimituskunta

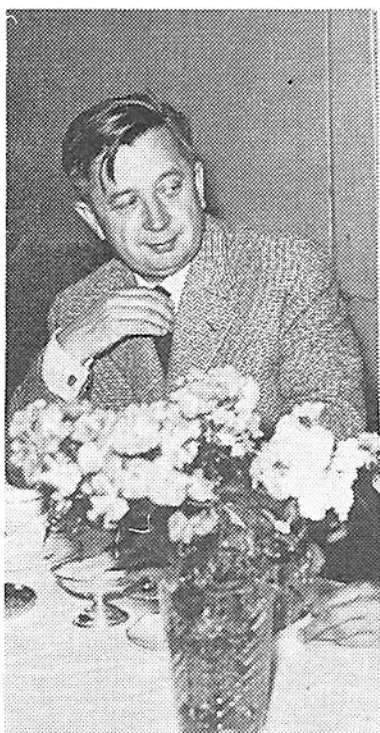
Raili Hynninen
Ulla Saastamoinen
Pirkko-Liisa Summa
Aune Tarnanen
Marja Tuomisaari
Reijo Kosonen
Aimo Widgren

Osakunnan vuosijuhla vietettiin perinteelliseen tapaan Shemeikan päivänä 11. 4. Kuvassa taka-alalla vas. rva Salmi, kansleri Olin, osakunnan emäntä sekä inspehtori Hartiala, rva Olin ja prof. Salmi.

HAASTATTELIMME . . . .

Professori Toivo Salmi nojautuu tuolissaan taaksepäin ja palaa muistoissaan vuoteen 1915, jolloin koulupoika "Topi" vaeli ensimmäistä vuotta Kolikkoinmäellä olevasta kodistaan Viipurin Suomalaiseen Lyseoon. — Haastattelijan ei tarvitse tehdä montakaan kysymystä: professorin kertomus etenee juoheana, leppoisan naurahduksen säestäessä silloin tällöin tarinoitua.

— Kyllä asia niin on, että Viipurin Suomalainen Lyseo oli maailman paras koulu. Me suorastaan halveksimme lähellä sijainneen Klassillisen lyseon poikia ja nimitimme heitä "lasisioiksi". Myöhemmin olen tosin joutunut tarkistamaan kantaani klassilliseen sivistykseen nähden, ovathan 4 poikaani käyneet koulunsa klassillisessa lyseossa.

— Kouluajanani oli verrattain harvinaista, että esikaupunkialueelta, kuten esim. Kolikkoinmäeltä, lähetettiin poika opintielle. Sattui niin, että meitä oli samalla luokalla peräti viisi kolikkoinmä-

keläistä. Kun "Kolikkoinmäen sakkii" vaeli koulumatkojaan, herätti se melkoista huomiota. Haastateltavamme lisäksi tähän sakkiiin kuuluivat nykyinen kenraali Martti Miettinen, Yrjö Kujala, ministeri Penna Tervo ja rovasti Toivo Rapeli.

— Muodostimme oikeastaan aika kumman sakin, muisteli haastateltavamme. Olimme kaikki hyvin innostuneita ja ahkeria. Jos joku sakin jäsenistä antoi tunnilla väärän vastauksen, oli siitä seurauksena "sakin hivutus", joka talvisaikaan tapahtui lumella pesten. Kaikki me sitten pääsimme ylioppilaiksi vuonna 1923 ja matkustimme ostamaan lakkia — Helsingistä. Tulipahan siinä samalla tutustuttua ensimmäistä kertaa tulevaan opiskelukaupunkiin.

Piano piilopaikkana

— Entäpä opettajat. Millaisia muistoja heistä on jäänyt mieleenne?

— Tohtori Brummer, joka opetti meille suomea ja historiaa, oli rehtorin ohella poikien jakamattoman ihailun kohde. Hän oli suurten linjojen mies, historian opetuksessa hän ei takertunut pikkutapahtumiin, vaan loi eteemme suuret selkeät linjat. Hän kyllä ymmärsi meitä poikia. Muistan miten penkinpainajaispäivänä pojat kätkevät paremman piilopaikan puutteessa penkinpainajaisviinakset koulun juhlasalissa olevan pianon kannen alle. Brummer huomasi tämän kyllä, mutta ei virkkanut siitä muille opettajille mitään.

Saksan opettajaa sanottiin "Letkuksi". Hän oli tavattoman ankara ja piti vaatimukset korkealla. Muistelen, että me Kolikkoinmäen pojat pärjäsimme kyllä hyvin "Letkun" tunneilla.

Ruotsalaisen Tyttökoulun tytöt olivat valttia

Läheisen Ruotsalaisen Tyttökoulun tytöt olivat koulumme poikien mielestä hyvin kauniita ja "herraskaisia". Heitä tavataksemme kävelimme iltaisin Torkkelin puistossa ja luistelimme talvisin Salakka-lahden luistinradoilla. Kun järjestettiin Toverikunnan juhlia, olivat "heilat" miltei aina juuri Ruotsalaisesta Tyttökoulusta.

— Koulussamme toimi myös luonnontieteilijäin kerho "Tilhet", jonka vilkkaaseen toimintaan minäkin osallistuin. Pari kuukautta sitten sain kutsun saapua perustajajäsenenä Viipurin Filatelistiseuran 40-vuotisjuhlaan. Sekin toimi koulun piirissä, vaikka siihen kuului jäseniä koulun ulkopuoleltakin.

"Salmen Topi on lääkäri"

Seurasivat Helsingissä vietetyt opiskeluvuodet. Niihin sisältyi opiskelun ohella

mm. olo Viipurilaisen Osakunnan isäntänä, osallistuminen Varsinais-Suomeen suuntautuneelle kesäkerrokselle jne.

— Mikä on hauskin muistonne Helsingin vuosilta?

— Heti kun saavuin vähän hämmennyneenä Helsinkiin, jouduin osallistumaan eläintieteen kokeisiin pääsytenttiin. Pyrkijöitä oli 80 ja hyväksytyjä 40. Minä olin juuri tuo 40. Se oli hauskin tentti elämänsäni, minkään muun tentin tuloksesta en ole ollut niin riemullisella mielellä.

Kun Helsingin opiskeluvuosien jälkeen palasin lääkärinä kotikaupunkiini, herätti se Kolikkoinmäellä suurta ihailua, mutta myöskin uteliaisuutta. Siihen aikaan oli lääkärin taksa 20 markkaa. Olen varma, että monet maksoivat tuon summan vain nähdäkseen, "kun Salmen Topi on lääkäri".

— Pirkko-Liisa S u m m a

Yö-yö

*Helmet, jotka hukkuivat,
tallasit paljain jaloin.*

Tuska natisee rattaissa.

*Katkeruus — sora hampaissa —
leikkii intohimossa.*

*Onni, josta nautit, —
ultraääni flyygelissä,
veli Baccus.*

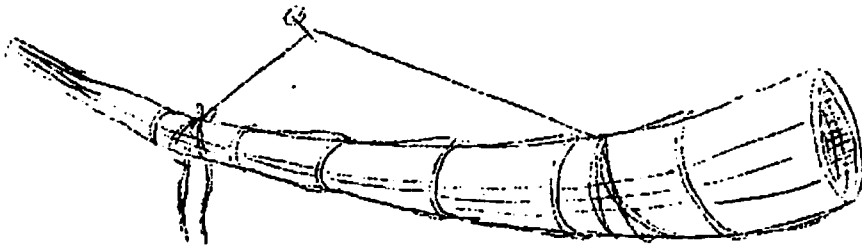
*Musta yö,
johon tähti porasi reiän
— löysit kirkkaampana
haparoiden.*

*Älä hävitä
— pienuutta!*

(Eihän täyttä voi täyttää.)

S i p i

ÄMYRI

Savo-Karjalaisen Osakunnan Soraäänien Kannattaja

Pääkirjoitus:

Kilpailu on kovaa. Kaikilla aloilla. Kaikissa paikoissa. Niinpä molemmat osakuntamme äänenkannattajatkin, Ämyri ja Käek, jotka eräistä etupäässä käytännöllisistä syistä ilmestyvät yhdessä, kilpailevat kovasti ja jatkuvasti. Kilpailu ei ole aivan sääntöjen mukaista. Kuuluu näet Ämyrin päätoimittaja myöskin Käen toimitukseen, kun sensijaan Käen pää ei kuulu Ämyriin. Ämyrinpää toimii Käen hyväksi ja Käenpää Ämyrin pahaksi. Voi sen lukija todeta seuraavasta. Oli painossa Ämyri. Oli juuri sinne joutunut. Sisälsi osakunnan suhteellisesti tuoreimmat uutiset. Oli tästä tarinaa äänenkannattajapäiden kesken. Ja huomasi Käenpää lehtensä häviölle jäävän. Päättyi tehdä jotain. Lähinnä päättyi saattaa lukijoiden tietoon, ettei Ämyri suinkaan sisällä kaikkein tuoreimpia uutisia. Mietti ja puntaroitsi. Löysi kuin löysikin ratkaisun. Käen toimituskunnasta. Ei mennyt Käekä edemmäksi linnustamaan. Luki pääkaupungin lehdestä Ämyrinpää: "Kihlauksensa julkaisseet HuK Seppo Knuutinen ja fil.yo. Marja Korhonen". Tapahtuneesta tahdittomuudesta huolimatta Ämyri soluttautuu lukuisien onnitelijoiden joukkoon. VAPAUTENSA EHDONALAISET MENETTÄNEET (yhdellä ren-

kaalla) Bandisti Hessu J. Oukio sekä Ipu ynnä cives Kaija Keinonen ja Toivo Tikkanen. Heillekin herkkä toivotus.

Ynnä muuta

KILPAILUKUTSU: Mikäli ilmaantuu tarpeeksi asiasta kiinnostuneita, Ämyri järjestää ensi syksynä kilpailun. Nopeudesta Vangin Pasianssin eli ns. Hullun Ylioppilaan pelaamisessa... Kutsu julkaistaan nyt sen vuoksi, että halukkailla on kesällä tilaisuus ns. treenaukseen. Vielä ei ole saatu tietoa, järjestetäänkö valmennusleiri Syrjämäen Atleettipistolla loppukesästä. Itse kilpailun aikana tullaan osanottajille järjestämään mustikkasoppatarjoilu täysien tuntien aikana.

POSTILAATIKOSTA PENGOTTUA: Kuk-kuu kuusikko soi toivoo Anselmi.

KYSYTTIIN civis Cyréniltä: "Onko osakunnan Talous horjuvalla kannalla"?

ÄSKETTÄIN saadun tiedon mukaan civis P. Rastas tutkii parhaillaan mahdollisuuksia tietojen tiivistämiseksi nestemäiseen olotilaan. Mikäli ko. yritys onnistuu, voimme ruveta nauttimaan kurssikirjat sisällisesti.

TAPAHTUI osakunnan vuosikokouksessa. Ailaa ollaan juuri valitsemas-

sa emännäksi. Kysymykseen, onko asianomainen antanut suostumuksensa, Aila vastaa: "Tämä tuli niin äkkiä, etten ole ehtinyt keksimään sopivaa veruketta.

K. N. UUTISELLA on tapana laulella suihkussa. Niinpä hän kerran-kin urahteli mukkealla äänellä "Tään kylän ämmät ne sanoovat, että minä olen yksin ruma..." Tällöin muuan kekseliäs pistää päänsä ovesta ja tiedustelee: "Ooks sää Kojon poika".

MIKÄ on osakunnan vilkkaimmin toimiva harrastuskerho? Vastaus: Beaanit.

Lopuksi Ämyri toivottaa kaikille lukijoilleen kesäistä kesää. Samalla eroava päätoimittaja jättää (tippa silmässä) hellät hyvästit hartaille lukijoille, kiittää kaikkia avustajia suuriarvoisesta panoksesta toimitustyön pönkittämiseksi ja tehokengissä pitämiseksi.

Runon ratas

Sininen lintu

I

Kuiskaten kerrot
valkeista kaupungeista
vihreistä saarista
kirikkaista vesistä
solisevista
Purojen rannoilla
laulavat siniset linnut
kastepisarat kimaltavat
kun kuljemme
mutkaista polkua
laulaa sininen lintu
puron rannalla
Sinä tuntematon
kasvoja vailla
kuitenkin tuttu
unessa
nauravan puron
rannalla

II

Tulit
valkoisten talojen takaa
Kirkas musiikki
kumpusi
Kivien alta
Juoksin
käteen tarttua tahdoin
Näin
silmillä
kovat posliinikuoret

A. R.

LAPPEENRANTALAISIA ILMOITTAJIAMME

**LAPPEENRANNAN
RAUTAKAUPPA**
OY

T:mi

HEIKKI LINDHOLM

Lappeenranta

**SUOSIKAA
ILMOITTAJIAMME!**

MIKKELILÄISIÄ ILMOITTAJIAMME

Kaikissa kirja- sekä tarvikehankinnoissa palvelee teitä

**KIRJAKAUPPA
K. RÄIHÄ**

MAAHERRANKATU 22
MIKKELI

VÄLITÄMME MYÖS KURSSIKIRJOJA

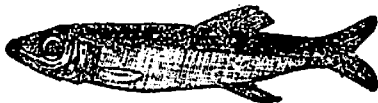
Kulta- ja kellosepäntiike
OSKAR LAITINEN Oy
OPTIKKO

Maaherrankatu 20
Mikkeli

**MIKKELIN AUTO-
MYyntI Oy**

Mikonkatu 3
MIKKELI

VALTUUTETTU FORD-MYYJÄ

**HARTOSEN
KALANPYÖDYSLIIKE**

Porrassalmenk. 31
MIKKELI

**LEHTEMME
ILMOITUSHINNAT:**

1/1-sivu: 8000 mk

1/2-sivu: 4000 mk

1/4-sivu: 2500 mk

1/8-sivu: 1500 mk

2,5 sentin yhdelle palstalle sijoitettu
ilmoitus: 500 mk.

TURKULAISIA ILMOITTAJIAMME

Paperi- ja Leluliike ELISE Hämeenk. 8 puh. 28 695	Tekstiili- ja Lyhyttavaraliike TUIJA Hämeenk. 10
Parturinliike ja Kampaamo A. LAHTI Hämeenk. 10 puh. 14 813	Liha- ja leikkeleliike REINO JOKINEN Hämeenk. 9
Kukkakauppa KAKTUS Hämeenk. 5	Siirtomaatavaraliike A. AALTONEN Kiinanmyllynk. 5 puh. 18 050
RAUTA-TALOUS Hämeenk. 7 puh. 16 661	Koneellinen jalkinekorjaamo V. LEHTO Hämeenk. 6 puh. 21 817
Paperi- ja lyhyttavaraliike VÄINÖ LEHTO Hämeenk. 5 puh. 25 333	KIINAMYLLYN KEMIKALIA JA PAPERI puh. 22 538
Makeiskioski K. LEHTI Aivan Kunnan vieressä	Kemikalio MELITSA Hämeenk. 4
Käsityöliike VIVI PALIN Hämeenk. 8 puh. 17 030	V A R A T T U
SUOSIKAA ILMOITTAJIAMME	

Ajanmukainen ja viihtyisä baarimme tarjoaa.

Teille maukasta ruokaa, kahvia, leivonnaisia, jätelöä ja virvoitusjuomia.

Kiinanmyllyn- ja Vähä-Hämeenkadun kulmassa

BAARI
Kurjentupa

Tervetuloa!

Sunnunt. klo 10—21.30

Arkisin klo 8—21.30

Kello- ja kultaesineet
opiskelijoille edullisesti.

Kannattaa tutustua!

Kelloliike

E. NURMINEN

Hämeenkatu 9 TURKU

S
U
O
S
I
T
E
L
L
A
N
!

**Kaikkien kuntalaisten
suosima ostospaikka on**

Ruoka- ja siirtomaatavarakauppa

HÄME

Hämeenkatu 4 puh. 13 396

TURKU

Savo-Karjalainen Osakunta

Inspehtori
Kuraattori
Sihteeri

Hallitus

Emäntä
Isäntä
Taloudenhoitaja
sekä cives

Beaanienohjaajat

Urheiluohjaajat

Lehdistösihteeri

Prof. Kaarlo Hartiala
FK Mauno Mielonen
Iikka Piironen

Liisa Väkiparta
Hannu Kojo
Pekka Günther
Eila Pulli
Yrjö Waltari
Pertti Brummer

Reijo Piirainen
Ilmo Ahola
Anja Aho

Pertti Puhakka
Leena Hakalinna
Marja Korhonen